

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/21406 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

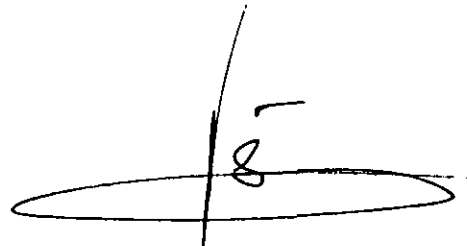
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 oktober 2008

154-577.

Verzonden: 21 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/21406

V.nr.:

inzake: geboren op van Sierraleoonse nationaliteit, wonende te
Lelystad, eiser,
gemachtigde: mr. M. Woudwijk, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. Verdoner, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 20 april 2007, verzonden op 24 april 2007, heeft verweerder de aanvraag van eiser van 26 augustus 2004 tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen. Op 21 mei 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen.
2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 8 februari 2008. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A.J. Glas, als tolk in de Engelse taal.
3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft - samengevat en zakelijk weergegeven - het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser woonde in _____ in Sierra Leone en werd daar op 25 mei 1997, samen met vele anderen, gearresteerd door soldaten van het Armed Forces Revolutionary Council (AFRC). Onder de soldaten die hem arresteerden was ook de buurman van eiser. Deze buurman was evenals eiser handelaar en zij hadden ruzie met elkaar. Het AFRC beschuldigde eiser van het afstaan van rijst aan de Kamajors. Eiser werd overgebracht naar de militaire basis van het AFRC en daar gedetineerd. Gedurende zijn detentie werd hij mishandeld. In februari 1998 kon eiser ontsnappen en terugkeren naar zijn woonplaats, maar hij werd diezelfde dag opgepakt door de Kamajors en meegenomen naar het bos. Zij hielden hem tot augustus 2001 gevangen onder strenge bewaking. Eiser moest voor hen het land bewerken en diamanten delven. Toen eiser aan het opruimen was in een voorraadshok met gestolen goederen, viel een sok met geld naar beneden. Met de hulp van een man ontsnapte eiser uit het kamp. Het geld uit de sok heeft eiser gebruikt om zijn vlucht naar Nederland te betalen.

Eiser heeft tijdens het gehoor van 15 februari 2007 gesteld dat hij in zijn land van herkomst heeft te vrezes voor problemen met het AFRC omdat zij hem verdenken van medewerking met de Kamajors.

Daarnaast heeft eiser gesteld te vrezen voor problemen met de Kamajors omdat hij zich niet bij hen wilde aansluiten en is ontsnapt.

III. WETTELIJK KADER

1. Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2. Op grond van artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

3. Artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bepaalt dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag om verlenging ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

IV. OVERWEGINGEN

1. Eiser is bij besluit van 4 januari 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, ingaand op 10 september 2001 en geldend tot 10 september 2004.

2. Op 16 september 2002 heeft verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leoneanse nationaliteit beëindigd. De rechtbank stelt vast dat eiser in beroep de rechtmatigheid van deze beëindiging niet heeft bestreden. Daarmee staat vast dat de grond voor de aan eiser

verleende verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

3. In geschil is of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, geen andere gronden, als genoemd in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Tevens ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook op dit moment, gelet op de huidige situatie in Sierra Leone, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29 van de Vw 2000. In dit verband wordt vastgesteld dat het geschil zich toespitst op de vraag of verweerder op goede gronden heeft geweigerd eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 te verlenen.

4. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser zowel destijds, ten tijde van de verlening van de d-vergunning, als op dit moment niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de genoemde gronden. Eiser heeft volgens verweerder allereerst toerekenbaar geen documenten overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te onderbouwen. Verweerder concludeert dat het asielrelaas van eiser met betrekking tot de arrestatie en detentie door de Kamajors geen positieve overtuigingskracht heeft nu de verklaringen van eiser hieromtrent vaag, summier en bevreemdend zijn. Voorts concludeert verweerder dat het asielrelaas van eiser met betrekking tot de arrestatie en detentie door het AFRC niet geloofwaardig is voor wat betreft de aan de feiten ontleende vermoedens, nu deze arrestatie en detentie niet specifiek op de persoon van eiser waren gericht.

5.1 De rechtbank ziet zich in de eerste plaats gesteld voor de vraag of verweerder aan eiser in redelijkheid het ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen.

5.2 De rechtbank stelt vast dat eiser zijn gestelde identiteit, nationaliteit en reisroute niet met de in het toepasselijke beleid, neergelegd in paragraaf C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000, bedoelde documenten heeft onderbouwd. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder betekenis heeft kunnen hechten aan de omstandigheid dat eiser niet eenduidig en concreet heeft verklaard aangaande zijn identiteitsdocument en zijn paspoort en dat hij geen verslag heeft kunnen doen van eenvoudig waarneembare zaken gedurende zijn reis, zoals de naam en lading van het schip, het aantal mensen dat aan boord van dit schip verbleef en de plaats waar eiser van boord is gegaan, terwijl eiser zich naar eigen zeggen vrij over het schip kon bewegen. De enkele stelling van eiser dat hij een aannemelijke uitleg heeft gegeven waarom hij niet meer informatie heeft kunnen geven, maakt dat niet anders. Voorts is, voor de vraag of sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten, irrelevant de stelling van eiser dat verweerder niet twijfelt aan zijn identiteit en nationaliteit en dat uit de taalanalyse naar voren is gekomen dat hij eenduidig uit Sierra Leone komt.

5.3 Gelet op het voorgaande heeft verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid kunnen betrekken bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag.

6.1 De rechtbank overweegt dat nu afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser vanwege het ontbreken van documenten, van eiser een grotere inspanning wordt verwacht om de noodzaak tot bescherming aannemelijk te maken. Het relaas van eiser dient niet alleen op hoofdlijnen consistent en niet onaannemelijk te zijn, maar bovendien dienen in eisers verklaringen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voor te komen. Van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Verweerder heeft geconcludeerd dat het relaas deze positieve overtuigingskracht ontbeert.

6.2 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot het ontbreken van

positieve overtuigingskracht kunnen concluderen op grond van de in het bestreden besluit neergelegde motivering. Daartoe is redengevend dat verweerder betekenis heeft kunnen hechten aan de vage, summiere en bevreemdend wakkende verklaringen van eiser, zoals gerelateerd in het bestreden besluit. In het bijzonder heeft verweerder eisers verklaringen omtrent de locatie van het kamp waar hij drie jaar verbleven heeft als uitgesproken vaag kunnen aanmerken. Daarbij heeft verweerder terecht laten meewegen dat eiser een goede kennis van de omgeving moet hebben gehad, nu hij dertig jaar in de omgeving van het kamp heeft gewoond en daar als handelaar veel heeft gereisd. De wijze waarop eiser heeft gesteld uit het kamp te zijn ontsnapt heeft verweerder voorts als bevreemdend wakkend kunnen aanmerken, in aanmerking genomen dat hij zelf heeft verklaard dat het streng werd bewaakt. Hetzelfde geldt voor de vondst van een sok met daarin de \$ 3500 dollar die eiser in staat stelde naar Nederland te vluchten. In dat laatste verband merkt de rechtbank nog op dat het op zichzelf niet aannemelijk is dat de Kamajors de door hun gestolen goederen laten bewaken door gevangenen, die op hun beurt niet aan scherp toezicht zijn onderworpen. Eiser heeft bestreden dat zijn verklaringen vaag, summier en bevreemdend wakkend zijn. Daartoe heeft eiser aangevoerd dat hij eenvoudigweg niet meer informatie kan verstrekken. Voorts heeft hij aangevoerd dat het niet in strijd is met de strenge bewaking dat hij kon communiceren en dat het niet vreemd is dat hij bij het opruimen een sok met geld heeft gevonden zonder dat dit werd opgemerkt. Eiser is er met deze enkele stellingen naar het oordeel van de rechtbank niet in geslaagd om af te doen aan het onwaarschijnlijke karakter van deze elementen van zijn asielrelaas.

6.3 Ten aanzien van de arrestatie door het AFRC heeft verweerder zich voorts op goede gronden op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is dat juist hij in de negatieve aandacht van de AFRC staat. De rechtbank begrijpt het besluit op dit punt aldus dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de door eiser aan die arrestatie ontleende vermoedens niet plausibel zijn. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser heeft verklaard dat hij naar aanleiding van een machtsgreep tegelijk met een grote groep mensen is gearresteerd en dat de stelling van eiser dat specifiek hij gevaar zou lopen slechts is gebaseerd op zijn vermoeden dat zijn burens iets te maken hebben gehad met zijn arrestatie, hetgeen weer verband zou houden met een beschuldiging van het leveren van voedsel aan de Kamajors. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen.

6.4 Gelet op wat hiervoor is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser, zowel ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 als ook op dit moment gelet op de huidige situatie in Sierra Leone, niet geloofwaardig is.

6.5 Ter zitting is gebleken dat partijen geen processuele bezwaren hebben tegen het betrekken van de door verweerder op 31 januari 2008 overgelegde minuut bij het beroep. De rechtbank stelt vast dat partijen adequaat op dit stuk hebben kunnen reageren. Nu de goede procesorde zich daar niet tegen verzet zal de rechtbank dit stuk betrekken bij de beoordeling van het beroep. Volgens eiser kan uit de minuut worden afgeleid dat ten tijde van de inwilliging van de aanvraag in 2002 is uitgegaan van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het vertrouwensbeginsel brengt mee dat nu niet kan worden geconcludeerd dat de arrestatie door en detentie bij de Kamajors niet worden geloofd. Naar het oordeel van de rechtbank bevat de minuut echter geen uitdrukkelijke bewuste standpuntbepaling inzake de geloofwaardigheid in de door eiser bedoelde zin. Zo wordt in de minuut onder het kopje 'oordeel' slechts geconcludeerd dat eiser in aanmerking komt voor categoriale bescherming en voorts dat hij geen vluchteling is, dat geen sprake is van 3 EVRM en evenmin van traumata of overige klemmende redenen van humanitaire aard. Ook deze beroepsgrond wordt dus verworpen.

6.6 Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser zowel ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, als ook op dit moment, gelet op de huidige situatie in Sierra Leone, niet in aanmerking komt voor een

verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de verleende vergunning niet in aanmerking kwam, en op dit moment evenmin in aanmerking komt, voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Daartoe is redengevend dat verweerder, zoals hierboven is weergegeven onder rechtsoverweging 6.1 tot en met 6.4, de arrestatie door en detentie bij de Kamajors ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Gelet op deze ongeloofwaardigheid heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser naar aanleiding van de behandeling door de Kamajors geen geslaagd beroep op het traumatale beleid kan doen en dat zijn beroep op dit beleid in verband met de behandeling door het AFRC evenmin slaagt, gelet op de omstandigheid dat eiser zich nadien kennelijk nog gedurende twee en een half jaar staande heeft kunnen houden in zijn land van herkomst, zodat niet aannemelijk is gemaakt dat er een verband bestaat tussen deze gebeurtenis en zijn vertrek.

8. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

9. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. C.F.E. Post, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 29 april 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **29 APR. 2008**

Conc: CP
Coll: JV
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
AFDELING BESTUURSRECHTSpraak
TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

W.G. Plein 310
1054 SG Amsterdam

T +31(0)20 412 17 32
F +31(0)20 412 17 95
www.rswadvocaten.nl

Raad van State
Postbus 20019
2500 AE 's-Gravenhage

Fax: 070-365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 MEI 2008	
ZAAKNR. 200803807	
AAN:	V
BEHANDELD DD:	PAR:

Amsterdam, 27 mei 2008

Betreft Raad van State/ hoger beroep uitspraak 07/ 21406
Ons kenmerk : 00602726/WW/ww
IND kenmerk : 0109.10.8016 en 010.503.8534

Edelachtbare Heer, Vrouwe,

Geeft eerbledig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 310, 1054 SG, ten kantore van Ross, Spapens & Woudwijk advocaten.

Mr M. Woudwijk verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het Indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de President van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Reg.nr 07/21406, d.d. 29 april 2008, verzonden op 29 april 2008. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief I

Appellant kan zich niet verenigen met overweging 5.3 en het volgende deel van de 5.2 van de uitspraak: *"Voorts is, voor de vraag of sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten, irrelevant de stelling van eiser dat verweerder niet twijfelt aan zijn identiteit en nationaliteit en dat uit de taalanalyse naar voren is gekomen dat hij eenduidig uit Sierra Leone komt."*

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen: Appellant kan zich niet verenigen met het voorgaande omdat er in de vreemdelingencirculaire Vc C2/5.4 staat dat nationaliteitsgegevens buiten twijfel dienen te staan bij verlening van een verblijfsvergunning op grond van het categoriaal beschermingsbeleid. De gevraagde documenten zijn aldus niet noodzakelijk voor de vaststelling van de identiteit en nationaliteit. Appellant is dan ook van opvatting dat de identiteitsdocumenten niet tegengeworpen hadden kunnen worden in dit geval. Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is dan ook ten onrechte tegengeworpen op dit punt.

Stichting Derdengelden RSW Advocaten rekeningnummer 504240749

Wij aanvaarden geen aansprakelijkheid voorzover onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering geen dekking zou bieden.

Grief II

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 6.2 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Appellant is van mening dat er ten onrechte is geoordeeld dat positieve overtuigingskracht ontbreekt op grond van de in het bestreden besluit neergelegde motivering. De verklaringen van appellant over de locatie zijn geenszins vaag te noemen en het is dan ook onduidelijk gebleven wat voor informatie er van appellant gevraagd wordt. Er is uitgelegd dat het in de bush lag. Hij heeft daardoor geen preciezere aanduiding kunnen geven. De rechtbank is onvoldoende ingegaan op de genoemde argumenten. Ten aanzien van de ontsnapping is tevens uitgelegd hoe dit hem toch is gelukt. Hierbij is ook onvoldoende ingegaan op de argumenten genoemd in beroep. Ten aanzien van de gevonden sok met geld wil belanghebbende opmerken dat hij heeft uitgelegd dat hij bij het opruimen dit tegenkwam. Het is dus niet zo dat hij spullen moest bewaken. Hij moest het opruimen en vond daarbij het geld. In het algemeen wordt er geen rekening mee gehouden dat er niet altijd sprake is/kan zijn van een strakke organisatie. Er wordt bovendien ook gebruik gemaakt van kinderen. Er is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het toch een mogelijkheid is om aan de aandacht van de bewaking te ontsnappen. De beschikking was daarom onvoldoende gemotiveerd en ten onrechte heeft de rechtbank dit niet geconcludeerd.

Grief III

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 6.3 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Appellant is van mening dat het wel degelijk aannemelijk is dat juist hij in de negatieve aandacht van de AFRC staat. Appellant kan zich niet met hetgeen in de beschikking wordt gesteld dat appellant geen feiten en omstandigheden aan heeft gevoerd waarmee hij inzichtelijk maakt dat er daadwerkelijk een op hem specifieke gerichte aandacht is. Er wordt daarmee opgemerkt dat er met hem vele andere mensen zijn gearresteerd. Appellant heeft echter verklaard dat hij ervan werd beschuldigd samengewerkt te hebben met de Kamajors. Hieruit blijkt dat er sprake was van specifieke aandacht. Er is onvoldoende gemotiveerd aangegeven waarom er geen sprake zou zijn van negatieve aandacht. De beschikking was dan ook op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Ten onrechte heeft de rechtbank dit niet geconcludeerd.

Grief IV

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 6.4 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Gelet op hetgeen hiervoor is aangevoerd bij de andere grieven heeft de rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser, niet geloofwaardig is.

Grief V

Appellant kan zich niet verenigen met het gedeelte uit de overweging 6.5 van de uitspraak: *"Naar het oordeel van de rechtbank bevat de minuut echter geen uitdrukkelijke bewuste standpuntbepaling inzake de geloofwaardigheid in de door eiser bedoelde zin. Zo wordt in de minuut onder het kopje 'oordeel' slechts geconcludeerd dat eiser in aanmerking komt voor categoriale bescherming en voorts dat hij geen vluchteling is, dat geen sprake is van 3 EVRM en evenmin van traumata of overige klemmende redenen van humanitaire aard. Ook deze beroepsgrond wordt dus verworpen."*

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de minuut geen uitdrukkelijke standpuntbepaling bevat. Er dient vanuit te worden gegaan dat er in de minuut wel degelijk een standpunt is ingenomen. Er diende immers te zijn beoordeeld of appellant in aanmerking kwam voor een vergunning op a, b, dan wel c-grond alvorens er een vergunning op de d-grond werd verleend. Er staat nergens in de minuut dat het relaas als ongeloofwaardig is bestempeld. Er staat enkel dat er geen sprake is van een op de persoon gerichte actie. Er dient dan ook vanuit te worden gegaan dat de feiten destijds wel degelijk werden geloofd. Er is dan ook wel degelijk in strijd gehandeld met het vertrouwensbeginsel. Hierbij wordt verder verwezen naar de gronden van 1 februari 2008 (productie 2).

Grief VI

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 6.6 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Ten onrechte is er geoordeeld dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant zowel ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, als ook op dit moment, gelet op de huidige situatie in Sierra Leone, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000. Hierbij wil appellant verwijzen naar hetgeen in de vorige grieven naar voren is gebracht.

Grief VII

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 7 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Appellant kan zich er zoals eerder vermeld niet mee verenigen dat de arrestatie en detentie bij de Kamajors als ongeloofwaardig is bestempeld. Appellant is dan ook van mening dat hij wel degelijk een beroep kan doen op het traumatabeleid.

Grief VIII

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 8 en 9 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

Ten onrechte komt de rechtbank tot de conclusie dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan en daarom het beroep ongegrond zal verklaren. Wel degelijk was er daardoor aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

De aangevoerde grieven dienen in onderlinge samenhang te worden behandeld.

Petitum

Op grond van vorenstaande verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de Staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Woudwijk', written over a horizontal line.

Mr. M. Woudwijk
cc. verweerder, GCPV